

[Glistrup]

hvilke indkomstopgøret er løst ved de senere lejligheder, ikke har været helt hensigtsmæssige, ikke helt er tilpasset nu- og fremtidens forhold. Man må til at tænke i nogle nye baner.

Det er et bidrag i så henseende, fremskridtspartiet er fremkommet med i det lovforslag, som er fremsat her. Hr. Bent Olsen var nervøs for, at det ville spærre for en bredere folkelig debat på mange planer. Jeg beder hr. Bent Olsen tænke sig om endnu en gang og svare mig på, hvordan det forhold, at man nedsætter en arbejdsgruppe som den, der omhandles her, på nogen som helst måde kan spærre for, at man også arbejder med problemerne andre steder. Tværtimod vil der forhåbentlig udgå en ganske kraftig inspiration fra en sådan arbejdsgruppe til, at debatten andre steder også vil blive både givtig og god. Der er brug for mange nytænkerkræfter i den situation, vi nu befinder os i.

Hr. Kaj Poulsen og hr. Kurt Hansen var af den opfattelse – og hr. Mølgaard udtalte sig i samme retning – at dette ganske naturligt ville føre ud i, at man fik nogle tvangsvoldgiftsavgørelser vedrørende de indkomstpolitiske problemer, vedrørende overenskomstsituationsløsningerne. Det er der jo intet der siger her. Der er intet, der på nogen som helst måde beskærer forhandlingsretten og forhandlingsbeføjelserne for nogen som helst.

Forholdet er det, at vi i fremskridtspartiet er sikre på, at vi når de socialt rigtige løsninger ved at drage folketingsind i afgørelsen også af overenskomstsituationen i 1981, fordi vi kan gøre det på den navnlig for lavindkomstgrupperne helt rigtige måde, nemlig igennem folketingsarbejdet at forhøje det skattefri bundfradrag. Det kan arbejdsmarkedets parter nu engang ikke. Om de så end triner frem i al deres magt og væld, så magter de ikke at sætte noget som helst blad på skattenælden. Derfor må vi have folketingsind, hvis vi skal bruge løsningsmodellen: lønfremgang gennem skattnedsættelse.

Men det er der ikke sagt noget ultimativt om i dette forslag. Hvad enten man så er enig i, at folketingsind skal ind i billedet, eller man mener, at folketingsind ikke skal ind i billedet, må det være helt åbenbart, at det så langt er at foretrække, hvis den eventuelitet skulle blive en realitet i 1981, at folketingsind kommer ind i billedet – og det er der da

ingen der kan afvise som fuldstændig absurd utopi – at folketingsind da har så godt et grundlag for at træffe en rimelig afgørelse som overhovedet muligt. Det må alle da være interesseret i. Det får man nu engang ikke etableret ved disse huhej-forhandlinger, som vi har haft i 1973, 1975, 1977 og 1979. Det sker ikke ved, at vi gentager tingene på ganske tilsvarende måde i 1981. Vi har erfaringer for, at det folketingsflertal, som har måttet træffe afgørelserne i disse 3 sidste overenskomstsituationer, jeg nævnte, bestemt ikke kan have følt god samvittighed med hensyn til den måde, de arbejdede på, og følt, at de nu virkelig havde forberedt tingene tilstrækkeligt. Efter at vi har haft 3 tvangsløsninger på rad og række, er der dukket så mange tekniske enkeltproblemer op som følge af udviklingen, både af social og teknisk art, at der er al mulig grund til, at man lærer af fortidens fejl og derfor foretager en noget bedre forberedelse med henblik på overenskomstsituationen i 1981.

Arbejdsministeren var lidt stødt over, at der ikke var repræsentanter for regeringen eller ministeriernes embedsmænd med blandt dem, som vi har medtaget i denne 37 medlemsgruppe. Vi regner skam med, at vi fortsat har en parlamentarisk regering her i Danmark, som med andre ord har en vis tilknytning til folketingsind, og hvis vi tager den regering, der ulykkeligtvis sidder endnu – forhåbentlig ikke så længe – er det således, at der efter forslaget er 5 repræsentanter for socialdemokratiet og 2 repræsentanter for venstre, det vil sige i det hele 7. Der er ingen grund til, at regeringen skal have overdækning, sådan at den får mere, end hvad der svarer til, hvad regeringspartierne fik af tilslutning på sidste valgdag. Der kan ikke være megen rimelighed i at få nogle flere fra de partier, der nu tilfældigt sidder i regeringen på det tidspunkt, hvor arbejdsgruppen blev nedsat, sammenlignet med, hvad der så nogenlunde svarer til, hvor mange stemmer de fik på valgdagen.

Hvad ministeriets folk angår, ja, så er mange af dem jo medlemmer af FTF, som altså får adgang til at udpege 3 repræsentanter. Selvfølgelig er det ikke sådan, at de, der har ministeriet som arbejdsplads, har nogen særlig grund til at komme ind som medlemmer i arbejdsgruppen sammenlignet med dem, der arbejder f. eks. på Danfoss eller på